

[Grethe Philip.]

ringen var af den opfattelse, at skatterne dårligt kan tåle mere. Også det er jeg enig i, og jeg er glad for, at jeg hørte det samme blive sagt fra SF's repræsentant, hr. Lütken, i talen i dag.

Hr. Lysholt Hansen var inde på spørgsmålet om inflationen. Det berørte jeg ikke selv — vi har jo begrænset taletid — men jeg vil gerne nævne her, at også jeg finder det meget urovekkende, at der er denne umådelige udstedelse af obligationer. Men det er dog rimeligt at se på forskellige sider af den sag, for bag den store obligationsudstedelse ligger der jo to forskellige forhold. Det ene er mulighederne for at optage flere lån i den villa, det parcelhus, man allerede har — et problem, vi jo tidligere drøftede meget stærkt i forbindelse med en ændret lovgivning om realkreditten. Det er muligt, vi skal se på de ting igen; der ligger en problemstilling her, og det var måske særlig den, hr. Lysholt Hansen tænkte på. Men der ligger minsandten også ved siden af i allerhøjeste grad et spørgsmål om, hvor meget der bygges, og her kommer jo hele problematikken om boligministerens område ind i billedet. Jeg har ikke nogen muligheder for at dele obligationsudstedelsen op i de to grupper, jeg har ikke materialet, men jeg har indtryk af, at man plejer at vide noget om det i Nationalbanken, så det kunne nok lade sig gøre at få tallene frem, og boligministeren sidder måske selv med dem. Det var interessant at se, hvordan den nye store obligationsudstedelse fordeler sig dels på flere lån i ældre huse, dels på lån i nybyggeri. Det skulle undre mig meget, hvis det ikke var sådan, at det meget store byggeri havde sin væsentlige andel af den store obligationsudstedelse; det må det næsten nødvendigvis have.

Når vi rører ved dette problem og er bekymrede for indflydelsen på inflationen, så er vi i høj grad inde på spørgsmålet om, hvordan kapitalen skal dirigeres, et spørgsmål, som jeg forstår kapitalmarkedsrådet skulle behandle. Jeg har ikke selv nær kontakt med det, jeg har kun mine oplysninger fra pressen, men jeg forstår, at man netop har været bekymret for det store boligbyggeri, så det kommer vi ikke uden om at se på i forskellige relationer.

Hr. Lysholt Hansen siger, at vi nu må

vende udviklingen, og det er jo den samme tråd, der er gået igennem de øvrige taler. Jeg stiller mig noget skeptisk over for, hvor meget vi kan nå kortsigtet, inden dette finanslovsforslag vedtages. Jeg forestiller mig, at der dér tænkes på, at vi sidder og skærer i disse ting, der er lagt frem i finanslovsforslaget, men vi ved jo godt, at med de få måneder, der er til rådighed, er det meget begrænset, hvad vi kan nå. Jeg har fornemmelsen af, at der ikke er så forfærdelig meget luft i de foreslåede rammebevillinger — det vil budgetministeren kunne sige noget om. Det er vel også begrænset, hvad vi kan skære i anlægsudgifterne. Derfor er jeg betydelig mere optaget af, om vi kan drøfte de langsigtede problemer. Det betyder naturligvis ikke, at jeg på nogen måde afviser, at der også kan være besparelser, vi kan blive enige om i forbindelse med finanslovsforslaget, men jeg mener alligevel, at det er på det andet punkt, vi særlig skal sætte kræfterne ind.

I forbindelse med det vil jeg gerne sige, at jeg med meget stor glæde lyttede til, hvad undervisningsministeren udtalte — jeg tror, det var i går i tv i en udsendelse om den nye lovgivning om folkeskolen, hvor der direkte var et spørgsmål om, hvad det ville koste. Husker jeg rigtigt, blev der svaret, at det i første omgang ville koste godt 100 mill. — jeg tror, det var 117 mill. kr. — stigende til årlig ca. 200 mill. kr. Det gjorde mig straks noget betænkelig, men stor blev min glæde, da jeg hørte, at undervisningsministeren på et senere spørgsmål svarede, at han så muligheder for at skære andre steder inden for sit eget område. Det blev ikke nærmere præciseret, om man kunne skære de 200 mill. kr. — jeg skal ikke holde nogen fast på noget, der ikke er sagt — men jeg vil hermed bare sige, at det åbenbart er det, vi simpelt hen bliver nødt til. Hvert udvalg, hver fagminister, sidder med meget store ønsker, og stort set kan det ikke nytte noget, at vi forestiller os, vi kan vælte de udgiftsbyrder over på et andet ministerium. Hver minister må selv sørge for nogenlunde at finde de tilsvarende besparelser. Jeg vil gerne lidt senere komme ind på spørgsmålet om, i hvor høj grad drøftelserne skal foregå i de faste udvalg; det var jo den tanke, der blev udkastet af hr. Lysholt Hansen.